

אנשים פוסעים על מדרכות אשדות, מביטים אחד לשני בעיניים,
משפילים מבט, לא אומרים בוקר טוב, מנידים ראש במקום,
ושקט, דממה של בוקר קר ואפור.

ילד שלנו, בפעוטון, בגנון, בבית הכולל, במסיבת בר המצווה,
בחג מחזור, פתאום חייל,
פתאום אמא ואבא שלו הורים שמתקשים להרדם בלילה,
פתאום הם אמא ואבא של חייל שנפל בעת מילוי תפקידו.

ממחזרים מלים של כאב בארץ הזו,
גם אנחנו.
אבל לנו, דורות מספר אחרי 23 שנים של אין חלל-חייל שלנו,
זו פעם ראשונה.

וכשאנו אומרים - הקיבוץ כולו כואב, הקיבוץ כולו אבל,
שכלנו בן שלנו- בן קיבוץ - אבנר,

אנחנו רואים את החיוך המבוש שלך,
שומעים שטוב לך, אין מה לקטר,
ואיזה לב זהב,
ואיך ניצלת כל רגע, כל שניה וכמה שיותר.

אנחנו יודעים את תחושת ההחמצה,
ותחושת האשמה על שנזפנו בך. מציק, אם הראנו לך שאנחנו אוהבים.
והשאלה - האם הגנו עליך כראוי?
והגעגועים, והגאווה בבן,
והכאב,

שיש בו משהו מצרף,
שחוזר ואומר לנו, מעבר לתמורות הזמן,
שבעסק הזה, אנחנו משפחה אחת - מסועפת, מורכבת,
אבל סה"כ- אורגניזם אחד-
קיבוץ אשדות יעקב איחוד.
איבדנו בן.

דורון.